

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 2 Ιουλίου 1951 (Π.Ο.Η.) Έτος Δ'. Αριθ 106 - Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καράμητσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δραχ. 10.000—Έτησία δραχ. 20.000. Έξωτερικοῦ: Έξάμ. δολ. 3.—Έτησία δολ. 6
Γραφεία : Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.859	

ΦΑΝΑΤΙΚΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΑΔΙΑΡΗΚΤΟΣ ΕΝΟΤΗΣ

Ροδίζει κάπως ό όρίζων. Μετά από την βο-
θυτάτην νύκτα των ταλαιπωριών μας και της
σκληρής δοκιμασίας ήτο έπόμενον νά έλθη και
ή ήμέρα. Ουδέποτε παραμένει τί μονίμως. Έ
γαλήνη διαδέχεται την θύελλαν. Έ ήρεμία την
τρικυμίαν.

Έ επικράτησις της Νίκης όφείλεται κατά
πρώτον και κύριον λόγον εις την εύλογίαν του
Θεοῦ. Εις τας εύχας των Αρχιερέων μας και
των Πατέρων. Εις την Νικην αυτήν σπουδαίως
συνέβαλε και τό ύπέροχον φρόνημα του κατα-
πιεζομένου λαοῦ. Τίποτε δέν έκλόνησε τον ή
ρωϊκόν πρόμαχον της Όρθοδοξίας και των θρη-
σκευτικων έλευθεριών, ούτε τυράννων άπειλαί
ούτε κακώσεις, ούτε φυλακίσεις, ούτε βία ούτε
ξίφος.

Ό βίαιος αυτός άνεμος της δοκιμασίας άπε-
μάκρυνε από τό νοητό άλώνι της Έκκλησίας
μόνον μερικά έλαφρά άχυρα, και τά έρριξε στο
δρόμο για νά τά πατήσουν οι διαβάτες. Τόν
έκλεκτό καρπό, τό εύλογημένο σιτάρι τό συσπεί-
ρωσε περισσότερο.

Συνέπεια λοιπόν άκαταγωνίστων προσπα-
θειών και άκατάμαχών επιδιώξεων ή Νίκη.
Έ Ιστορία πάντοτε άποδεικνύει την αλήθειαν
του Εύαγγελικοῦ ρητοῦ «ό ύπομείνας εις τέλος
ούτος σωθήσεται».

Μία νίκη λαμπρά ήτο ή φιλελευθέρα και
ή Έλληνοπρεπής αντίστασις μας,

Αλλά... θά είπουν μερικοί: καλά όλα αυ-
τά. Έν τούτοις μία τοιαύτη νίκη είναι έντελώς
πλατωνική. Ποῦ είναι ό δεσμότης Αρχιερέας
μας; Ποῦ είναι οι άδικώς διωκόμενοι έπίσκο-
ποι μας; Ποῦ είναι οι φυλακισμένοι ιερείς μας;
Διατί παραμένουν κλειστοί οι ναοί μας; Πώς
όμιλείται λοιπόν περί Νίκης, υπό αυτάς τας
συνθήκας;

Ός άπάντησιν εις τά έρωτήματα αυτά, έπα-
ναλαμβάνομεν την φράσιν του Σωτήρος: «και

αυτή έστιν ή Νίκη, ή νικήσασα τον κόσμον, ή
πίστις Υμῶν».

Έ πίστις μας, ή έπιμονή μας, τό έλεύθερόν
φρόνημά μας, ή έλπίς μας, συνιστοῦν την Νί-
κην, την όποίαν ένικήσαμεν. Μία τοιαύτη νίκη
δέν προσδιορίζεται από χρονικά όρια, διότι ό
χρόνος εις τας περιστάσεις αυτές είναι πραγ-
ματικότης συντριβομένη.

Έν τούτοις όμως ή νίκη περί της όποίας όμι-
λῶμεν έχει ουσιαστικόν περιεχόμενον. Πρόκει-
ται δηλαδή έντός όλίγου νά δακρύσουν οι ό-
φθαλμοί μας άτενίζοντες τα σεπτά πρόσωπα
των Ίεραρχων μας. Πρόκειται αι καρδιαί μας
νά σκιρτήσουν από την Ίεράν συγκίνησιν της
Θείας Λειτουργίας εις Έλευθέραν Έκκλησίαν
και όχι από τό φόβον του άστυνομικοῦ όργάνου.
Πρόκειται επί τέλους νά άνακτήσωμεν τό τό-
σον τραγικώς καταπατηθέν δικαίωμάς μας,
την Έλευθερίαν μας.

Όλα όμως αυτά έξαρτώνται από δύο ουσιώ-
δης παράγοντας: Φανατικήν πειθαρχίαν
και άδιάρρηκτον Ένότητά.

Καί έξηγούμεθα:

Ό πολιτικός κόσμος της χώρας μας, άν
και μέχρι σήμεραν έκώφευσε εις τας σπαρα-
κτικές έκκλήσεις μας, όλίγον κατ' όλίγον ό-
μως συνέρχεται από τον λήθαργον και δεικνύ-
ει κατανόησιν και συμπάθειαν διά τους διωγ-
μούς μας.

Τό πράγμα όμως δέν σταματά εδώ. Μία
ζωηρά κίνησις του πολιτικού κόσμου και ειδι-
κώς όρισμένων κομμάτων επιδιώκει νά φέρη
εις μέν τό Έθνος την διατάραχθεισαν γαλήνην
του και την Ισοροπία των νόμων, εις ήμας δέ
την έλευθερίαν και τό άναφαίρετον δικαίωμα
του θρησκευέσθαι έλευθέρως.

Έκείνο όμως τό όποϊόν έπεισε τον πολιτι-
κόν κόσμον του τόπου μας νά αναλάβη την
συνήγορίαν αυτήν, είναι ή συμπαγής μάζα
των Παλαιομερολογιτών, ή ένότης και πειθαρχία

χία των.

Ἦνόησαν οἱ δὲν πρόκειται περὶ ἀμελειτέας ποσότητος, οὔτε περὶ ἀγέλης ἀνοργανώτου τειδε κακεῖσε φερομένης ἀλλὰ περὶ συγκεκριμένου καὶ πειθαρχημένου συνόλου, ἔχοντος συνειδησιν των ἀκολουθητέων κατευθύνσεων καὶ των ἐπιδιωκομένων σκοπῶν.

Τοιούτρόπως ἀντιλαμβάνομεθα τὴν σημασίαν τῆς ἐνότητος, τῆς πειθαρχίας, τῆς ὀργανωμένης ἐμφανίσεως.

Αὕτη μᾶς ἐξασφαλίζει σεβασμὸν καὶ προσοχὴν εἰς τὸν πολιτικὸν κόσμον.

Αὕτη κάμνει τοὺς ἐχθροὺς μᾶς νὰ μᾶς ἀτενίζουν περιδεεῖς καὶ ἄλλους νὰ ἐπιδιώκουν τὴν φιλίαν μᾶς, διὰ τῆς ἐνείας μᾶς κατευθύνσεως ἀποκτῶμεν τὴν ἐπιβολὴν καὶ τὸ κύρος παντοῦ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ὅμως αὐτάς, ὅπου ἡ προσπάθεια ὀρισμένων κύκλων τείνει νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά μᾶς, ἡ ἀνάγκη τῆς συγκεκριμένης ἐμφανίσεως, τῆς φαντατικῆς πειθαρχίας, εἶναι ἐκ των ὧν οὐκ ἄνευ. Ὑποβοηθεῖ καὶ συντελεῖ τὸ μέγιστον εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν ἡμῶν των ἰδίων.

Διὰ τοῦτο ἀδελφοί ἅς μὴ παραλείπομεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ τονίσωμεν τὴν σύμνοιαν, τὴν πειθαρχίαν, τὴν ἀποφασιστικότητά μὲ τὴν ὁποίαν ὅλοι περιδονοῦμεθα περίξ τοῦ ἐνείαιου σκοποῦ.

Ἄς μὴ χάνομεν εὐκαιρίαν, μὲ τὴν ἀπογραφὴν ὧν των ἀδελφῶν, μὲ τὴν ἐπικοινωνίαν παρρημάτων καὶ κέντρου, νὰ διαδηλώσωμεν τὴν ἐνότητά καὶ τὴν ὁμόθυμον προσχώρησιν μᾶς εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ πίστις μᾶς πρέπει νὰ σωθῇ καὶ ἂν ἀκόμη ὑπάρξῃ ἀνάγκη μεγαλυτέρων θυσιών. Ὅλοι οἱ ἀδελφοί ἅς ἀναμένουν κατευθύνσεις ἀπὸ τὸ κέντρον.

Χάριν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ μᾶς ἐπιβάλλεται μία καὶ μόνον σκέψις νὰ μᾶς κατευθύνῃ. Τὸ συμφέρον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Παλαιαὶ γνωρίμια, παλαιὰ συμφέροντα καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ συγγενικοὶ δεσμοὶ θὰ πρέπει νὰ ὑποχωρήσουν πρὸ τοῦ ὑψίστου καὶ μοναδικοῦ συμφέροντος, των θρησκευτικῶν μᾶς ἐλευθεριῶν.

Ζήτημα τιμῆς καὶ στοιχειώδους εὐγνωμοσύνης ἐπιβάλλει ὅπως ὁ πολιτικὸς συνδυασμός, ὁ ὁποῖος προεκλογικῶς θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὰς προϋποθέσεις τῆς Ἐλευθερίας μᾶς, νὰ λάβῃ καὶ τὴν ψήφον τοῦ τελευταίου παλαιομερολογίτου. Δὲν διαπραγματευόμεθα κομματικῶς, οὔτε πολιτικολογούμεν. Γνωρίζομεν ὅμως νὰ τιμῶμεν τοὺς εὐεργέτας μᾶς καὶ ὑποστηρικτάς μᾶς καὶ νὰ συντρίβωμεν τοὺς ἀντιπάλους μᾶς. Καὶ αὐτὸ μόνον διὰ τῆς ἐλευθέρας ψήφουμᾶς.

Ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας πρέπει νὰ εἶναι περιφανὴς καὶ ἐνδοξος, εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς. Καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ πραγματικότης ὅταν ἐπιδώξῃ τῆς ἡμέρας καταστῇ τὸ σύνθημα :

Φανατικῆς πειθαρχίας, ἀδιάρρηκτος ἐνότητος.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Τὰ οἰκουμενικὰ Πατριαρχεῖα ἀποτελοῦν ἀνέκαθεν διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὰ ζωτικὰ κέντρα περίξ των ὁποίων εἶναι συσπειρωμένη ἡ ἀλώβητος πίστις των Χριστιανῶν.

Ἐπροσωποῦν τὴν μίαν καὶ μόνην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Θεάνθρωπος Ἰδρυσεν ἐπὶ γῆς διὰ τὴν σωτηρίαν μᾶς, καὶ τηροῦν μὲ ἀπειρον εὐλάβειαν τὸ δεύτερον σκέλος τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλύψεως : Τὴν ἱερὰν Παράδοσιν.

Εἴκοσι αἰῶνες ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καταναγίζονται ἀπὸ τὸ φῶς των Ἀγίων αὐτῶν πόλεων αἱ ὁποῖαι δικαίως θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ὡς ἀπόρρητα φρούρια τῆς Πίστεως καὶ θησαυροφυλάκια τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας.

Τὰ ὀλίγα σκοτεινὰ διαλείματα τὰ ὁποῖα ὁ Σατανὰς διὰ των ὀργάνων του παρεμβάλλει εἰς τὴν μεγαλειώδη πορείαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν κατορθώνουν τελικῶς οὐδέν.

Τὸν τελευταῖον ὅμως καιρὸν ἀπὸ διαφόρους διευθύνσεις καταφθάνουν καταπληκτικαὶ εἰδήσεις. Εἰδήσεις αἵτινες γέμουν ἀγανάκτησιν καὶ ἀποδοκιμασίαν ἐναντίον Ἀξιωματούχων τῆς Νέας Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων. Ἡμεῖς βεβαίως κατ' ἀρχάς ἐθεωρήσαμεν ταῦτα συνοφαντικὰς ἀκοάς.

Αἱ πληροφορίες ὅμως αἱ ὁποῖαι καταφθάνουν καθημερινῶν ἀπὸ τὰ διάφορα Ἀμστερνταμ, αἱ ἀλλεπάλληλαι διαμαρτηρίαι τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ τύπου, καὶ ἡ ἐξέγερσις τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ πληρώματος μᾶς ὑποχρεώνουν πλέον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὅσα θρυλοῦνται διὰ τὰ καινὰ δαιμόνια τὰ ὁποῖα εἰσάγουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν δὲν εἶναι ἀπλάι σπερμολογίαι καὶ συνοφαντικὴ δυσφημία.

Πρόκειται περὶ μιᾶς ἀληθοῦς προσπαιθείας διὰ τὴν διαστροφήν καὶ παραχάραξιν τοῦ χρυσοῦ κανόνος τῆς παραδόσεως τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς διεφύλαξεν μέχρις σήμερον ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Κατάπληξιν βεβαίως, ἀγανάκτησιν καὶ ἱερὸν πάθος γεννοῦν τὰ ἀνωτέρω εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μᾶς.

Ὁ προτεσταντισμὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐκατέρωθε νὰ μᾶς ἐκπορθήσῃ ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτορίας, φαίνεται τώρα ὅτι ἔχει θέσῃ πόδα εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἡμεῖς οἵτινες ἀντέστημεν κατὰ τοὺς χαλεποὺς καιροὺς τῆς δουλείας μᾶς εἰς τὴν τουρκικὴν αὐτοκρατορίαν ἐναντίον των δελεαστικῶν προτάσεων τοῦ Παισμοῦ ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀφ' ἐτέρου τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἡμεῖς σήμερον ὑποστέλλομεν τὴν σημαίν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νοθεύομεν τὸν εὐώδη οἶνον τῆς παραδόσεώς μᾶς μὲ τὰ δραστικά δηλητήρια ξένων ἰδεῶν. Ἡ ἱστορία δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μεγαλυτέραν νίκην εἰς τοὺς προτεστάντας κατ' ἐξουσίαν φθορὰν εἰς ἡμᾶς.

Οὐδεὶς ἕως σήμερον εἶχεν τολμήσει νὰ κηρύξῃ εἰς τὴν Ἀνατολήν τὸν προτεσταντισμὸν τόσο προκλητικῶς ὅσον ὀρισμένοι ὁπιοὶ θημισῶται τοῦ τῆς Νέας Ἐκκλησίας.

Διότι αὐτὸ εἶναι τόσο ὀλέθριον τόσο τρομερόν, ὅσον ἀκριβῶς τὸ νὰ πυροπολήσῃς σὺ ὁ ἴδιος τὴν

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Μερικαὶ περιφέρεται καθυστεροῦν εἰσέτι τῇ ἀποστολῇ τῶν ἀπογραφικῶν καταστάσεων. Ὅπως ἐπίσης καθυστεροῦν νὰ ἐγγραφῶν καὶ μερικοὶ ἀδελφοί.

Ἡ καθυστέρησις ὅμως αὐτῇ βλάπτει κατεῖως τὰ συμφέροντα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ποιοῦμεθα λοιπὸν τὴν ὑστάτην ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς ἐλαχίστους καθυστεροῦντας, ὥπως σπεύσωσιν καὶ ἐμπληρώσωσιν τὴν σοβαρὰν αὐτὴν ὑποχρῶσιν.

Τοῦτο μόνον ὑποσημειοῦμεν: Ἡ ἀπογραφή μας θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ οὐσιώδεις προϋποθέσεις ἐπιτυχίας, θὰ συντρέψῃ τὰ δεσμὰ τοῦ Σεβαστοῦ μας Δεσπότη καὶ θὰ μᾶς φέρῃ τὴν Νίκην καὶ τὸν θρίαμβον.

ΜΙΑ ΝΙΚΗ

Δυστυχῶς ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ὁ μοντέρνος χριτιανισμός ἀποκτείνει τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου καὶ συντηρεῖ τὸ γράμμα αὐτοῦ.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τὰς ἐορτὰς Ἀποστόλου Παύλου. Ἡ Νέα Ἐκκλησία πομπῶς καὶ ἐπιδεικτικῶς προητοίμασε τὰς ἐορτὰς καὶ μὲ φαρισαϊκὸν ὕψος τὰς ἐξετέλεσε.

Τὴν στιγμήν δηλ. κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν συμβαίνουν χριστιανικοὶ διωγμοὶ καὶ πρωτάκουστα γεγονότα, ἡ Νέα Ἐκκλησία μὲ ἀταραξίαν συνειδητοῦ ἐνόχου, πρωτοστατοῦσε εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἀποστόλου τῆς Ἀγάπης.

Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ξένους ποὺ ἐπισκεύθησαν τὴν Ἑλλάδα, προσπάθησε νὰ μεταδώσῃ τὴν προκατάληψιν ἐναντίον μας καὶ κατὰ περισσώτερον, νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ τὴν ἐπικοινωνίαν μαζί μας.

Β βραίως κατανοοῦμε ἀρκετὰ τὰς ἐνεργείας αὐτὰς. Τὸ ἴδιο κάνουν πάντα οἱ ἐνόχοι.

Πλὴν ὅμως ὁ Θεὸς δὲν βρῆθᾶ τοὺς κακούργους ἀλλὰ μόνον ὁ Σατανᾶς.

Ἡμεῖς ἐθραύσαμεν τὸν κλοιὸν ποὺ ἐσημάτισαν γύρω ἀπὸ τοὺς ξένους, ἤλθομεν εἰς ἐπικοινωνίαν μαζί τους, τοὺς ἐκτέσαμε πραγματικῶς τὴν κατάστασιν, καὶ ἡ συγκίνησις τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἐράγισε τὰς καρδίας των. Τοὺς ὁμίλησαμε διὰ τὰ θύματα, τὰς ἐρηκτομένας ἐκκλησίας, τοὺς γεκρούς ποὺ θάπτονται ἀνευ ἱεροτελεστίας, τὰς βιαιοπραγίας καὶ τὰς βεβυλώσεις τῶν Ἱερῶν καὶ Ὁσίων.

Τοὺς ὁμίλησαν τὰ ἴδια τὰ γεγονότα εὐχλωτότερον ἀπὸ ἡμᾶς. Καὶ ὅπως εἶναι φυσικὸν συνεκινήθησαν μέχρι δακρύων. Ἄνθρωποι ποὺ ἤλθον ἀπὸ τὰς βορείους χώρας τῆς Σκανδιναβικῆς χερσονήσου καὶ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου, ἐσκίψα, ἐπάνω εἰς τὸν πόνον μας περισσώτερον ἀπὸ τοὺς λεγομένους Ὁρθοδόξους τῆς Νέας Ἐκκλησίας.

Οὕτω, ὅλος ὁ Φαρισσαϊκὸς τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας οἱ πομποληγώδεις λόγοι καὶ αἱ προσπάθειαι φιλοφρονήσεις ἀπεδείχθησαν ἀνίσχυροι νὰ σβύσουν τὴν φωνὴν μας ποὺ εἶναι φωνὴ τοῦ διωκομένου καὶ ταλαιπωρούμενου χριστιανισμοῦ. Ἡμεῖς ὑπὸ τὸ βάρος τῶν διωγμῶν, καὶ τὴν καταιγίδα τῆς ἀδικίας διεμαρτυρήθημεν καὶ ἡ φωνὴ μας ἐφθασε ἕως τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Αὐριο ὅταν ὁ Διεθνὴς τύπος θὰ καταγγέλλῃ τοὺς διωκόμενους καὶ τοὺς διώκτας τότε θὰ ἴδομεν πῶς θὰ εὐρίσκαται ἐν δικαίῳ καὶ ποῖος ἐν ἀνομίᾳ.

ΠΑΡΗΓΟΡΟΣ ΦΩΝΗ ΙΕΡΑΡΧΟΥ

Ὑπὸ τὰ στοιχεῖα «Ἱεράρχης» γράφει εἰς τὴν Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐκλεκτὸς ἀνώτερος κληρικὸς τὸ ἄξιον καταγγέλλων τὰς ἐρωτοτροπίας ἀντιπροσώπων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν Προτεσταντισμὸν εἰς Ἀμοστερταμ.

Συγχαίρομεν θερμότατα τὸν ἄγνωστὸν μας Ἱερέα χηρὰ διὰ τὸ ὑπέροχον σθένος του.

Πᾶς ὅμως ὁ ὑπερταυρῶμενος τῆς Ὁρθοδοξίας κινεῖται πάντοτε νὰ χαρακτηρισθῇ ... ὡς παλαιόημερο λογίτης.

ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ ΠΑΝΤΕΣ

ΗΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗΝ ΟΥΔΕΙΣ

Εἰς τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα καταφθάνουν πληροφορίαι δι' ἐλαχίστους ἐδνυχῶς ἱερειζοῦσινες ὑπομόλησαν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ γεσημερολογητισμοῦ. Κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς Σεβάσμιος Ἱεράρχης διατελεῖ ἐξόριστος καὶ ἐκφράζονται ἀπρεπῶς ὡς δὲν θὰ ἤρμοζε εἰς τὸ σχῆμα των, ἐναντίον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ἀναμένομεν ὅμως νὰ πειθῶμεν ἀπολύτως δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν στάσιν των, καὶ κατόπιν νὰ τοὺς παρὰδῶσμεν εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν καὶ εἰς τὸν δημόσιον στιγματισμόν. Τώρα ἀρνούμεθα νὰ δισπώσωμεν εἰς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας μας νὰ φυλάσσεται ἀπὸ τοὺς προβατοσκήμους λύκους οἵτινες ἐμπιπτουν εἰς τὴν ποίμνην τῶν προβάτων μὲ ἀνατὰ σχετὸν δεινὴν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ διωγμὸς συνετέλεσε ὥστε νὰ ἀποκαλυφθῶν οἱ τοιοῦτοι ἀνάξιοι ποιμένες καὶ νὰ πέσῃ ἡ λεοκτῆ των. Ἄς εἶναι δὲ βέβαιοι ὅτι παρὰ τὰς προσπάθειάς των διὰ νὰ ὑποσώζωνται τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα τοῦ πληρώματος δὲν καταρθῶν οὐδέν. Ἡ ὁρθοδοξία θὰ ἐξέλθῃ ἀταλῶμένη καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν διωγμόν, ὥπως τὰ πολυτίμημα μέταλλα ἀποκαθαίρονται μὲ τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν. Μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς παραμένει ὁ συνεπής, ὁ πιστὸς κλήρος ὅστις εἶναι τὸ καθαρόν καὶ γνήσιον μέταλλον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ ἀποστάται θὰ φέρουν αἰωνίως τὸ στίγμα καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ προδοτοῦ. Καὶ καθὼς ξεύρομεν, τὴν προδοσίαν πάντες ἠγάπησαν, τὸν προδοτὴν οὐδεὶς.

Ο «ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΩΝ ΥΨΗΛΩΝ»

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι ἐνῷ ἡμεῖς ἀπολαμβάνομεν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας, κρατεῖται δέσμιος εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὑψηλοῦ τῆς Μυτιλήνης ὁ ἐκλεκτός μας ἡγέτης, Πανιερώτατος πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος. Ἐπίσης δὲ οἱ δύο ἐκλεκτοὶ μας Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρος καὶ Διαυλείας Πολύκαρπος.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν καὶ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν τὰ δεσμὰ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἡσυχάζομεν καὶ νὰ ἀναπαυθώμεν. Σκοπὸν μας καὶ μέλημά μας ἡ ἐπιστροφή των.

ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΑ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ὅμως ἐξ ἐκλεκτῶν βουλευτῶν ἰσχυρὰς πολιτικῆς παρατάξεως ἀνέλαβε τὴν ὑποστήριξιν μας. Οὕτω ἤξωσε ἀπὸ τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τὴν ἄρσιν τῶν βιαίων καὶ ἀνελευθέρων μέτρων, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἠνωκτάσθη νὰ δεχθῇ τὴν πρότασιν καὶ ἔδωκε τὰς δεούσας ὁδηγίας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν.

Πλὴν ὅμως ἡ καρποφορία τῶν ἐνεργειῶν προσέκρουσε εἰς τὴν ἀδικαλαξίαν καὶ ἀπολυταρχίαν τοῦ ἄρμαδίου ὑπουργοῦ.

Καὶ ἡ μὲν Νίκη εἶναι βεβαία ὁ κ. Ὑπουργὸς ὁμας μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὡς κοινὸς θνητὸς θὰ ζητήσῃ τὴν ψῆφον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἄς προσέξωμεν νὰ μὴ ἐπαναλάβωμεν τοιοῦτον ἐγκλημα.

Ἐμβλήματα Συνδρυμῶν

Ἐμβλήματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καρχημάτων, Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938
Διευθυντὴ: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ
Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήναι
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείων: Γεώργιος Σερραλίνης
Θεμιστοκλέους, 38 — Ἀθήναι